



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **D. B.**, nar. X, státní příslušnost Kyrgyzská republika, t.č. X, zastoupeného Mgr. Evou Krahulíkovou, advokátkou, se sídlem Sámova 1182/21, 10 100 Praha 10 Vršovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2013, č.j. OAM-127/ZA-ZA06-P10-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené právní zástupkyni Mgr. Evě Krahulíkové se přiznává odměna za zastupování ve výši 10.200,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 10. 10. 2013, č.j. OAM-127/ZA-ZA06-P10-2011, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“).

Žalobce žalovanému vytýká, že si pro své rozhodování neobstaral zásadní informace o skutečnostech, týkajících se případu žalobce, čímž nesplnil povinnost uloženou mu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zjistit skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

Žalobce především namítá, že žalovaný zcela opomenul zkoumat důvody, pro které došlo dne 6. 4. 2010 ve městě Talas k občanským nepokojům proti vládě. Odkazuje na zprávu nevládní organizace Human Rights Watch - World Report 2011: Kyrgyzstan, která jako motiv zmíněného incidentu popisuje snahu dát najevo tehdejšímu prezidentovi, že jeho autoritářské metody vládnutí nejsou v souladu s přáním občanů Kyrgyzstánu. Žalobce v této souvislosti namítá, že se žalovaný v rozhodnutí zcela vyhýbá detailnější analýze nepokojů v Kyrgyzstánu v roce 2010, ačkoli jejich hodnocení žalobce považuje za nezbytnou podmínku pro řádné rozhodnutí o tom, zda mu mezinárodní ochranu udělit či nikoli. Žalobce trvá na tom, že ministr vnitra Kongantijev připravoval ozbrojené potlačení nepokojů v městě Talas a připomíná, že se rozhodného dne do pokojných demonstrantů střílelo, což si vyžádalo několik lidských životů.

Žalobce má za to, že žalovaný zcela rezignoval na svou zákonnou povinnost zhodnotit jednání žalobce (a z toho vyplývající rizika v zemi původu) z hlediska § 12 písm. a) azylového zákona.

Žalobce dále odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek č.j. 6 Azs 235/2004- 57 ze dne 21. 12. 2005, v němž zmíněný soud uvedl: „nelze souhlasit s tvrzením, že opakovaná účast na demonstracích a následná zadržení policií nedosahují intenzity pronásledování jen proto, že stěžovatel nebyl členem opoziční politické strany. Rovněž nelze souhlasit se závěrem soudu, že žalovaný rozhodl správně, když neshledal naplnění podmínek §12 zákona o azylu proto, že stěžovatel nezastával jakkoli zásadním způsobem veřejně své politické názory a jeho aktivity se dostatečně zásadním způsobem neprojevovaly na opoziční scéně. Nic takového není ve vztahu k naplnění pojmu pronásledování nezbytné, protože není možné od každého řadového občana, byť uvědomělého a politicky aktivního, očekávat, že jeho činnost bude zásadním způsobem ovlivňovat opoziční struktury.“

Žalobce podotýká, že se během demonstrací v Talasu postavil jednoznačně na stranu opozičních sil a nasadil přitom vlastní život, jelikož v rozhodné době docházelo ke střelbě do demonstrantů. Žalovaný se však těmto skutečnostem dostatečně nevěnoval, ačkoli jsou pro rozhodnutí o žalobcově žádosti o azyl rozhodující.

Žalobce rovněž nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí v části týkající se otázky, zda na území České republiky má či nemá relevantní rodinné vazby, odůvodňující udělení humanitárního azylu. Poukazuje na skutečnost, že jeho partnerka má k České republice dlouhodobé vazby a trvale zde pobývá, a tudíž považuje hodnocení žalovaného za nelogické a neodpovídající okolnostem tohoto případu (porušení § 2 odst. 4 správního řádu). Závěrem žalobce podotýká, že žalovaný navíc rodinné vazby hodnotil pouze na základě vyjádření žalobce, přičemž pro spolehlivé zjištění stavu věci bylo třeba umožnit vyjádření rovněž jeho partnerce. Zmíněným postupem tak měl žalovaný opět porušit § 3 správního řádu.

Žalovaný úvodem svého vyjádření k žalobě popírá oprávněnost žalobcových námitek a současně s nimi nesouhlasí, neboť má za to, že neprokazují porušení některého z ustanovení správního řádu či azylového zákona.

Žalovaný uvádí se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady potřebné pro vydání napadeného rozhodnutí. Trvá proto na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru případ posuzoval ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Po jejich posouzení dospěl žalovaný k závěru, že žalobci nehrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo vážná újma ve smyslu § 14a azylového zákona, stejně jako mu nesvědčí důvody k udělení mezinárodní ochrany dle § 13, § 14 či § 14b citovaného zákona.

Žalovaný konstatuje, že v azylovém příběhu, který žalobce v průběhu řízení prezentoval, shledal nesrovnalosti. Při tomto hodnocení žalovaný vycházel především ze sdělení samotného žalobce poskytovaných v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobcem tvrzené skutečnosti však nebyly doloženy žádnými hmatatelnými důkazy. Dle názoru žalovaného si žalobce v průběhu správního řízení upravoval a přizpůsoboval svůj příběh tak, aby se co nejvíce přiblížil zákonným důvodům pro udělení mezinárodní ochrany. Takové jednání považuje žalovaný za účelové a nevěrohodné.

K námitce nedostatečně zjištěného stavu žalovaný uvádí, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, tvrdí-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že existují. Z žádného ustanovení azylového zákona nelze dovodit, že by žalovanému vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění.

Žalovaný dále poukazuje na fakt, že řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je prováděno zásadou aktivity žadatele o mezinárodní ochranu. Správní orgán musí umožnit žadateli o mezinárodní ochranu sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení mezinárodní ochrany za významné, avšak není jeho úkolem předstírat důvody, pro které je mezinárodní ochrana obvykle poskytována. Žalovaný uvádí, že jako podklad napadeného rozhodnutí využil kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru též široké portfolio informací o zemi původu žalobce. Dodává, že veškeré tyto informace jsou součástí spisového materiálu a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu v platném znění byla žalobci dne 6. 12. 2012 poskytnuta možnost se s těmito informacemi seznámit, popř. se k nim vyjádřit.

Dle žalovaného žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) azylového zákona, neboť během správního řízení neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 azylového zákona. V dané záležitosti žalovaný uzavírá, že nebylo prokázáno, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, či z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.

Žalovaný dodává, že žalobce nepředložil azylově relevantní skutečnosti pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu. Podotýká, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 12/2003 - 38 ze dne 15. 10. 2003: *„udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného právního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů.“* Žalovaný v této souvislosti poznamenává, že řádně zjistil a posoudil žalobcovu osobní situaci, též situaci v zemi původu, jeho zdravotní stav a plně odkazuje na závěry napadeného rozhodnutí, o nichž je přesvědčen, že jsou dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodněny. Žalovaný je také přesvědčen, že se velmi pečlivě zabýval tvrzenými rodinnými a sociálními vazbami žalobce avšak neshledal, že by se jednalo o relevantní důvod hodný zvláštního zřetele.

V podrobnostech, žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá jakými konkrétními úvahami se při řešení žalobcova případu řídil. Závěrem žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 20. 4. 2011 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedl, že je státním příslušníkem Kyrgyzské republiky, kyrgyzské národnosti, vyznává islám a on sám ani nikdo z jeho rodiny není členem politické strany či hnutí.

Jako důvod pro opuštění vlasti uvedl žalobce pronásledování. Konkrétně opustil Kyrgyzstán v obavách o svůj život z důvodu zbití a zabití členů jeho skupiny. Jednalo se o

skupinu 8 mužů, která vznikla dle žalobce proto, aby znemožnila tehdejšímu ministrovi vnitra atakovat lid během opozičního shromáždění na náměstí ve městě Talas dne 6. 4. 2010. Žalobce ač nebyl členem žádné politické strany, se účastnil zmíněné demonstrace spolu s dalšími lidmi. Žalobce popsal, že výše zmíněná skupina jeho přátel zbila během demonstrací ministra vnitra, kterého posléze vyvedla na náměstí, kde byl ministr znovu zbit demonstrujícími. Pro tyto činy je nyní v Kyrgyzstánu údajně pronásledován, jelikož syn ministra vnitra, který pracuje jako státní zástupce, slíbil pomstít svého otce. Nejdříve proto opustil Talas, když odjel do Biškeku, kde nějaký čas bydlel a pracoval jako balič zboží. Po napadení v místě pracoviště dne 31. 3. 2011 se však spolu se svým přítelem, jenž byl také členem skupiny, rozhodli opustit Kyrgyzstán a odjeli do Moskvy a odtud do ČR. Zde podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Podle § 12 azylového zákona se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec:

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 azylového zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona (§ 2 odst. 9) rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů. Žalobce uvedl, že žalovaný nedostatečně posoudil jeho žádost s ohledem na ustanovení § 12 písm. a) azylového zákona. S uvedeným názorem soud nesouhlasí, jelikož z odůvodnění napadeného rozhodnutí je naopak zřejmé, že se žalovaný otázkou uplatňování politických práv a svobod žalobcem v zemi původu zabýval.

V tomto směru lze připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č.j. 2 Azs 45/2008-67, v němž byl vysloven názor, že ustanovení § 12 písm. a) azylového zákona je třeba vykládat v souladu se systematickým uspořádáním Listiny základních práv a svobod: „*Ustanovení § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí být vykládáno souladně s čl. 43 Listiny základních práv a svobod a její celkovou systematikou, a to jednak proto, že má toto ustanovení ústavního pořádku vyšší právní sílu, a jednak proto, že je § 12 písm. a) zákona o azylu promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny základních práv a svobod...*“

Účast na demonstraci lze jistě považovat za uplatňování politického práva, avšak v posuzovaném případě je třeba brát ohled na skutečnost, že žalobce v průběhu řízení netvrdil, že by důvodem pro jím tvrzené pronásledování byla sama o sobě účast na demonstraci. Žalobcem tvrzený důvod pronásledování spočíval ve skutečnosti, že spolu s dalšími sedmi společníky fyzicky napadl a zbil bývalého ministra vnitra Kongantijeva. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že uvedenou skutečnost nelze vyhodnotit jako uplatňování politických práv a svobod a případné následky ve smyslu trestní odpovědnosti za zmíněné jednání žalobce vyhodnotit jako pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) azylového zákona. Nelze zároveň přehlédnout, že žalobce během pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 28. 4. 2011 uvedl jako důvod pro svou účast na demonstraci skutečnost, že mu byla nabídnuta částka 3.000 somů a jeho pohnutky byly tedy spíše ekonomické, než že by se účastnil z ryzího politického přesvědčení. Soud zároveň nesouhlasí s námitkou žalobce, že žalobce opomenul zkoumat důvody, pro které došlo dne 6. 4. 2010 ve městě Talas k občanským nepokojům. Žalovaný nikterak napadeným rozhodnutím nepopřel, že by šlo o protivládní demonstrace vyvolané nesouhlasem s politikou tehdejší vlády avšak tato skutečnost nebyla v daném případě natolik relevantní, aby jí bylo třeba věnovat bližší pozornost. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný blíže zaměřil na konkrétní případ žalobce a na jeho důvody, proč se demonstrace účastnil, což je z hlediska posouzení žádosti o mezinárodní ochranu vhodnější, jelikož uvedený postup umožnil žalovanému lépe posoudit právě konkrétní okolnosti žalobcova případu.

Žalovaný se na základě žalobcem uváděných skutečností zabýval také otázkou, zda není možné jejich podřazení pod azylový důvod dle § 12 písm. b) azylového zákona.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 –119, dostupného na www.nssoud.cz vyplývá: „pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [§ 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (§ 2 odst. 10 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (§ 15 zákona o azylu).

Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce nebyla prokázána hrozba pronásledování, jež by bylo možno vnímat jako přiměřeně pravděpodobnou. Lepší představu o tom, jakým směrem se má v těchto otázkách úvaha správních orgánů ubírat si lze učinit z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č.j. 2 Azs 71/2006-82: „Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu... je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn., že test ‚přiměřené pravděpodobnosti‘ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn., že test ‚přiměřené pravděpodobnosti‘ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard ‚nade vší pochybnost‘ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že jako podstatnou hodnotil žalovaný v případě žalobce skutečnost, že pan M. B., který byl taktéž členem skupiny, jež napadla v roce 2010 tehdejšího ministra vnitra, a který posléze odcestoval z Kyrgyzstánu spolu s žalobcem, a

taktéž požádal v České republice o udělení mezinárodní ochrany, vzal dne 18. 9. 2012 svoji žádost zpět a dobrovolně se vrátil do Kyrgyzstánu. Tento fakt posílil názor žalovaného, že strach žalobce není odůvodněný, respektive hrozící újma nedosahuje takové intenzity, jak se žalobce domnívá.

Soud shodně jako žalovaný shledal, že v případě žalobce nejsou dány okolnosti, jež by bylo možno podřadit pod azylové důvody, uvedené v ustanovení § 12 písm. b) azylového zákona.

Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 azylového zákona představuje jednu z alternativních cest udělení mezinárodní ochrany. V průběhu řízení žalobce tento azylový důvod netvrdil a po celý jeho průběh nedoložil žádné důkazy, na jejichž základě by žalovaný měl či mohl dovozovat důvody pro udělení tohoto typu mezinárodní ochrany. Pokud žalovaný neshledal, že by žalobce měl rodinného příslušníka ve smyslu § 13 odst. 2 azylového zákona, jemuž byla na území České republiky udělena mezinárodní ochrana podle § 12 či § 14 azylového zákona, nebyly naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 13 azylového zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. V této souvislosti se správní orgán zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. V tomto směru žalovaný nezjistil žádný důvod, který by jakkoliv souvisel s udělením humanitárního azylu. Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 azylového zákona je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska zmíněného ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný v napadeném rozhodnutí splnil, když se při hodnocení zda existují v případě žalobce důvody, jež by byly podřaditelné pod neurčitý právní pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“, zabýval zejména rodinou a sociální situací žalobce, stejně jako jeho zdravotním stavem a věkem.

Žalovaný vážil skutečnost, že partnerka žalobce, paní T. N., nar. x, státní občanka Kyrgyzstánu, pobývá od 31. 7. 2013 na území ČR na základě povoleného trvalého pobytu a nezletilý syn žalobce B. Č., nar. x, státní občan Kyrgyzstánu, pobývá na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 8. 10. 2013. Žalovaný však neseznal, že by zmíněné rodinné vazby se státními příslušníky Kyrgyzské republiky s uděleným trvalým resp. dlouhodobým pobytem na území ČR, bylo možno považovat za dostatečně relevantní pro udělení humanitárního azylu a to tím spíše, že žalobce je schopen svůj rodinný život realizovat se svými rodinnými příslušníky na území společné země původu. Na tomto místě soud připomíná, že napadeným rozhodnutím nebylo stanoveno, že by žalobce měl z území ČR vycestovat a bylo pouze konstatováno, že pokud by vycestoval do země svého původu, nehrozí mu tam nebezpečí tak, jak je charakterizováno v jednotlivých ustanoveních zákona o azylu.

Jako důvodnou soud neshledal ani námitku žalobce, že pro spolehlivé zjištění rodinných vazeb měl žalovaný umožnit vyjádření rovněž jeho partnerce. V tomto ohledu je nutno poukázat na protokol o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, který byl vyhotoven dne 6. 12. 2012. Jde o naplnění zákonem stanovené povinnosti žalovaného vyplývající z ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Během seznámení se s podklady žalobce nenavrhoval doplnění žádných skutečností či nových informací. Nad to soud dodává, že nepovažuje za porušení § 3 správního řádu, pakliže se k existenci soukromých a rodinných

vazeb nevyjádří v řízení všichni rodinní příslušníci. Smyslem dokazování není opakování totožných skutečností z několika různých zdrojů, ale uvádění skutečností, které nejsou v řízení dosud známy či se je dosud nepodařilo věrohodným způsobem prokázat. V posuzovaném případě žalovaný existenci vztahu mezi žalobcem a jeho družkou nikterak nepopíral a již na základě vyjádření žalobce je zřejmé, že se tímto vztahem zabýval a to především ve vazbě na § 14 azylového zákona.

Doplňková ochrana dle § 14a azylového zákona se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Pro aplikaci zmíněného ustanovení je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje zákonem stanovená kritéria, která popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, dostupném na www.nssoud.cz. Podle cit. rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „*Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.*“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 azylového zákona).

Žalovaný se při posouzení žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. na otázku, zda žalobci hrozí v případě návratu do Kyrgyzstánu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 azylového zákona. Žalovaný se zabýval posouzením dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu a posouzením zda žalobci hrozí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a zda vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. V této souvislosti vycházel žalovaný mimo jiné z informací z infobanky ČTK o vývoji situace v Kyrgyzstánu, dále z informace MZV ČR ze dne 7. 6. 2013 č.j. 103145/2013-LPTP, zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu za rok 2012 ze dne 19. 4. 2013, či zprávy Amnesty International „Trest smrti“ z dubna 2013.

Soud souhlasí se závěry a s odůvodněním žalovaného, který došel k závěru, že podmínka stanovená § 14a azylového zákona není splněna, tedy že žalobci vážná újma nehrozí. Dodal, že jelikož se žalobce ve své zemi původu dopustil násilností a způsobil další osobě újmu na zdraví, musí si tedy být vědom své odpovědnosti za takové činy a nést případné následky, u kterých však nic nenasvědčuje tomu, že by měly být nepřiměřené. Žalovaný veškeré své závěry týkající se možného hrozícího mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání stejně jako vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu odůvodnil dostatečně podrobně a z hlediska soudu přesvědčivě.

Je nepochybné, že udělení mezinárodní ochrany je na volné úvaze příslušného správního orgánu, avšak musí být zřejmé, o co se jeho úvahy opíraly, z jakých podkladů při své úvaze vycházel a k jakým závěrům dospěl. Jedině tak je možné přezkoumat, zda daný správní orgán nevybočil z obecných mezí daných základními principy platného právního řádu či nepřekročil-li předpisy procesní. K takovému závěru soud v posuzovaném případě

nedospěl. Žalovaný velmi podrobně popsal veškeré úvahy, které vedly k výroku napadeného rozhodnutí a uvedl veškeré podklady, které zohlednil.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Žalobci byla zdejším soudem ustanovena právní zástupkyně. Hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí v tomto případě stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Náklady spočívají v odměně za 3 úkony [§ 11 písm. b), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013 – tj. převzetí a příprava zastoupení, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem dále písemné podání k soudu a účast na jednání před soudem] právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 9.300,- Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 900,-Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupkyně žalobce není plátcem DPH, a proto se zmíněná částka nezvyšuje o hodnotu příslušné daňové sazby.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. května 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně